

Stariši so mi dali napraviti berglje, na katere bi se naj bil opiral, a nisem jih hotel imeti. Poklicali so zopet zdravnika in ta nas je tolažil, da bo časoma že bolje. In res, naučil sem se zopet hoditi. Noga mi je počasi dorastla in črez nekaj let se ni več poznalo, da je bila zlomljena.

Ko sem odhajal mnogo let pozneje k vojakom, so vzdihnili mati: „Težko mi je sicer, saj veš, vendar sem Bogu hvaležna, da si sposoben za vojaški stan. Takrat, ko sva te vodila z očetom in ti naročila berglje, bi si pač ne bila mislila.“ In hvaležen sem Vsemogočnemu tudi jaz še dandanes in hočem mu ostati do konca svojih dni za njegovo milost in dobroto.

Bolnik.

O, vrana sem že in goloba
V snežena polja odposlal
In drugi Noe — z upom skritim
Odhajajočima dejal:

„Ko pomlad pride v loge tihe,
V nje dihu prvi cvet vzbrsti,
O, prinesita ga, z njim strte
Mi oživita spet moči ...“

A zdaj ni vrana, ni goloba,
In zunaj vedno zimski dan ...
Ah, vem, pač vrne se — brez cveta —
In le, da spoje smrt mi, — vran!

Rado Kósar.

P o m l a d.

Ej, plava pod nebom čolnič krasan
S svetlobo, zelenjem in cvetjem obdan.
Ah, v njem pa deklica vesela sedi,
Radost ji na licih, na ustih žari.

In plava nad zemljo v veliki svet
In trosi in siplje po zemlji cvet,
In kjer le ostavi se čolnič lehak,
Povsodi zaveje vam dih gorak.

Ej, palico biserno v rokah drži
In sladko ta palica v rokah zveni,
Ko ž njo se dotakne deklica zemlje,
In cvetje in radost odklepa iz nje ...

Pomlad je deklica in palica žar
Je solnca, ki vzbuja iz zemlje čar,
A čolnič so sape pomladne mehké,
Ki plavajo v svet pa vedré nam srcé ...

Andrej Rapè.

